

ВИКОРИСТАННЯ МОВНОЇ ГРИ ТА ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У САТИРИ

Віта Юрчишин

доктор філософії (філологія),

Карпатський національний університет імені Василя Стефаника

ORCID ID 0000-0001-8481-1174

Scopus ID 58951842000

vita.yurchyshyn@pnu.edu.ua

Світлана Гарбера

старший викладач кафедри англійської філології,

Карпатський національний університет імені Василя Стефаника

ORCID ID 0000-0001-7255-529X

svitlana.harbera@pnu.edu.ua

Ключові слова: сатира,
мовна гра, гра слів,
фразеологічна креативність,
Теорія Релевантності,
гумористичний дискурс.

Сатира поєднує гумор із критикою, часто за допомогою винахідливого оперування мовою та фразеологією. У статті з'ясовано, як мовна гра та фразеологічна креативність функціонують як інструменти критики й комічного ефекту в сучасному сатиричному дискурсі. На матеріалі британського сатиричного журналу Private Eye проаналізовано різновиди гри слів, такі як каламбури, алюзії та модифіковані ідіоми, за допомогою яких сатирики передають дисоціативне ставлення до об'єкта сатиричної критики і водночас створюють комічний ефект. Для дослідження використано стилістичні та прагматичні підходи, зокрема модель сатиричного дискурсу П. Сімпсона та Теорія Релевантності. У вступі окреслено ключові поняття й контекст попередніх досліджень. Для дослідження обрано тексти статей Private Eye за 2025 рік на суспільно-політичну тематику. Результати дослідження показали як сатирики поєднують реальні події з міфічними чи метафоричними, формуючи двошарове повідомлення. Дуальна структура сатири (прайм і діалектичний елемент) дає змогу «шифрувати» критику в гуморі, спонукаючи читача розв'язувати інконгруентності та робити висновки, які є когнітивно затратним процесом, проте він згодом винагороджується посиленням комунікативним ефектом. Встановлено, що ігрові модифікації ідіом, культурних відсилань і лексичної багатозначності не лише розважають, а й загострюють соціально-політичну критику. Така подвійна функція фразеологічної гри зміцнює солідарність між сатириком і реципієнтом сатири, водночас дистанціює обох від об'єкта сатиричного висміювання. У висновках підсумовано лінгвістичні та прагматичні механізми, завдяки яким мовна гра в сатирі сприяє формуванню сильнішого когнітивного ефекту в реципієнта сатири. Отримані результати підкреслюють визначальну роль фразеологічної креативності в персуазивній силі сатири та її значення для формування критичного публічного дискурсу.

THE USE OF LANGUAGE PLAY AND PHRASEOLOGY IN SATIRE

Vita Yurchyshyn

PhD in Linguistics,

Vasyl Stefanyk Carpathian National University

Svitlana Harbera

Senior Lecturer at the Department of English Philology,

Vasyl Stefanyk Carpathian National University

Key words: *satire, wordplay, puns, phraseological creativity, Relevance Theory, humorous discourse*

Satire intertwines humor with critique, often through inventive manipulations of language and phraseology. This article examines how language play and phraseological creativity function as tools of critique and humor in contemporary satirical discourse. Drawing on examples from the British satirical magazine *Private Eye*, the study analyzes varieties of wordplay such as puns, allusions, and modified idioms through which satirists convey a detached stance toward the object of satirical criticism while simultaneously producing humor. The study employs stylistic and pragmatic approaches, including P. Simpson's model of satirical discourse and Relevance Theory. The introduction outlines key concepts and the context of prior research. The dataset comprises *Private Eye* articles from 2025 on socio-political topics. The findings show how satirists combine real events with mythical or metaphorical ones, forming a two-layered message. Satire's dual structure (the prime and the dialectic element) enables criticism to be "encoded" in humor, prompting readers to resolve incongruities and draw inferences—a cognitively demanding process that is subsequently rewarded with an enhanced communicative effect. It is established that playful modifications of idioms, cultural references, and lexical polysemy not only entertain but also sharpen socio-political critique. This dual function of phraseological play strengthens solidarity between the satirist and the satiree while simultaneously distancing both from the object of ridicule. The conclusions summarize the linguistic and pragmatic mechanisms by which wordplay in satire contributes to stronger cognitive effects on the recipient. The results underscore the decisive role of phraseological creativity in satire's persuasive force and its significance for shaping critical public discourse.

Вступ. Сатира – це специфічний різновид дискурсу, що поєднує гумор і критику та спонукає читачів до прискіпливого аналізу суспільних вад (Савіна, 2019; Юрчишин, 2020; Юрчишин, 2021с; Smith, 2024). Сатиру також визначають як «сучасну персуазивну форму гумористичного дискурсу, яка формує критичне ставлення до особистісних і соціальних недоліків» (Юрчишин 2021b; Юрчишин & Щербук, 2025; Yurchyshyn, 2021). На відміну від прямої полеміки, сатира діє приховано: вона використовує сміх як зброю, щоб знецінити або принизити об'єкт висміювання та спровокувати насмішку чи обурення. Завдяки комічній невідповідності та іронії сатиричні тексти залучають аудиторію до критичної оцінки публічних осіб, інституцій і норм. Важливо, що персуазивна сила сатири полягає у її подвійній здатності водночас розважати й опосередковано впливати на бачення

реципієнта сатири (Юрчишин & Матіяш-Гнедюк, 2024; Юрчишин, 2021a). Як зауважує Пол Сімпсон, сатирична мова може формувати громадську думку «шляхом висміювання об'єктів сатири та створення комічного ефекту для читачів, які розділяють сатиричне ставлення» (Simpson, 2003: 8).

У світлі наведених міркувань ця стаття має на меті з'ясувати, як мовна гра підсилює подвійну функцію сатири – критичну й розважальну. Дослідження зосереджено на сучасній британській сатирі, представленій у журналі *Private Eye*. Також стаття має на меті проаналізувати як конкретні лінгвістичні стратегії (каламбури, модифікації ідіом, алюзії тощо) продукують значення та підсилюють сатиричний ефект. **Мета** полягає в поясненні ролі фразеологічної креативності в конструюванні сатиричного повідомлення та його персуазивного впливу. Для досягнення

цієї мети поставлено такі завдання: (1) окреслити релевантні теоретичні підходи до сатири, гумору й фразеології (зокрема модель сатири Сімпсона та теорію релевантності); (2) виявити й класифікувати типи мовної гри, наявні у вибірці текстів *Private Eye*; (3) проаналізувати, як ці приклади і гри зі словом і фразеологічні модифікації реалізують критичну (дисоціативну) та лудичну (комічну) функції сатири; (4) обговорити когнітивно-прагматичні імплікації отриманих результатів для розуміння впливу сатири на реципієнта.

Матеріал і методи дослідження. Матеріалом дослідження слугують відібрані текстові фрагменти з британського сатиричного журналу *Private Eye*, який є відомий своїми дошкульними коментарями та гумором. Проаналізовані публікації охоплюють суспільно-політичні теми, зокрема медійні скандали, зловживання у владних структурах і політичні мемуари, що забезпечує репрезентативний масив прикладів мовної гри та фразеологічного гумору.

У роботі застосовано якісний аналітичний підхід, який інтегрує методи дискурсивного аналізу, стилістики та когнітивної прагматики. По-перше, здійснено ретельний текстуальний аналіз для ідентифікації виявів мовної гри у відібраних текстах *Private Eye*, зокрема каламбурів, модифікованих ідіом, алюзій та інших тропів. Кожен випадок розглядався у його контексті з метою інтерпретації буквального й інтендованого значень, а також критичних імплікацій. Аналіз функціонування цих мовних засобів проведений в межах відповідних теоретичних рамок, зокрема, стилістична модель сатиричного дискурсу Сімпсона (2003) надала структурного ракурсу: виявлені приклади аналізувалися у координатах «прайм» проти «діалектичного елемента». Когнітивний процес, у межах якого читач розпізнає й усуває невідповідність, аналізувався з використанням теорії релевантності та споріднених прагматичних концептів. На практиці це передбачало з'ясування, які фонові знання і контекстуальні припущення потребно читачам для виведення сатиричної імплікатури, а також як текст скеровує цю інференцію за допомогою оstenсивних сигналів (наприклад, лапок, гіперболічного тону чи стратегічної неоднозначності).

Результати та обговорення. Мовознавці визначають сатиру як «дискурсивну взаємодію» трьох учасників – сатирика (автора), реципієнта сатири (читача) та об'єкта сатиричної критики (Simpson, 2003; Юрчишин 2021b). Успішна сатира формує солідарність між сатириком і читачем, водночас дистанціюючи обох від об'єкта сатиричної критики. Ця динаміка, окреслювана як «сатирична тріада», означає,

що читача імпліцитно запрошують приєднатися до сатирика до висміювання об'єкта сатиричної критики (Simpson, 2003; Юрчишин 2021b).

Досягнення такого ефекту породжує творчу дилему: критика має бути водночас упізнаваною й такою, яку, при необхідності, можна буде заперечити. З одного боку, сатиричний текст повинен достатньо прозоро окреслювати свій критичний намір (щоб не було втрачено а ні жарту, а ні смислового сенсу), а з іншого, бути досить «зашифрованим» або завуальованим, щоб уникнути звинувачень у наклепі та запровадження цензурних обмежень (Юрчишин 2021b: 59).

Мовна гра та фразеологічні інновації є ключовими стратегіями розв'язання цієї дилеми. Зауальовуючи критику в гумор, зокрема через каламбури, іронію або алюзивну гру слів, сатирики створюють двоголосе висловлення, що поєднує буквальне значення з прихованим критичним підтекстом. Таке дуальне формулювання може артикулювати дистанційоване ставлення (неявну відмову сатирика прийняти поверхнєве повідомлення), водночас формально відлунюючи чи пародіюючи слова об'єкта сатиричної критики або усталене кліше (Юрчишин 2021b; Юрчишин & Матіяш-Гнедюк, 2024). Таким чином, сатира коментує ситуацію опосередковано, водночас задовольняючи і потребу критикувати, і потребу зберігати можливість правдоподібного заперечення.

Попри культурну значущість і широку вживаність у різних медіа, зокрема у друкованих, цифрових, на телебаченні та в карикатурі (Юрчишин, 2020; Юрчишин, 2021d), сатиричний дискурс залишається недостатньо вивченим із лінгвістичної та прагматичної точки зору. Останні наукові дослідження підкреслюють потребу поглибити розуміння сатиричних технік, зокрема того, які мовні засоби використовуються для досягнення критичного ефекту сатири. Саме стилістика та прагматика пропонують продуктивні моделі для такого аналізу.

Стилістична модель Пола Сімпсона пропонує структурний ракурс: вона виходить із того, що сатира має два структурні компоненти – прайм (prime) та діалектичний елемент, взаємодія яких породжує сатиричне значення. Прайм є, по суті, ехо-відсиланням до попереднього тексту, ситуації чи дискурсу (наприклад, цитати, гасла або попереднього відомого наративу, до якого апелює сатира). Діалектичний елемент – це дисонуюча невідповідність, яку вводить сатирик у межах сатиричного тексту, який підриває прайм і виявляє позицію автора сатиричної статті. Коли ці два елементи (ехо-відсилання до реальності і вигаданий або гіперболізований діалектичний елемент) накладаються один на одного, вони формують

двошарову площину сатиричного дискурсу (Simpson, 2003; Юрчишин, 2021d).

Ця двошарова структура проєктується на дві семантичні площини: реальну (вкорінену в конкретних подіях чи висловлюваннях) і міфологічну або фігуральну (засновану на вигаданих сценаріях, метафорі чи культурних алюзіях) (Юрчишин & Матіяш-Гнедюк, 2024). Зв'язність сатиричного тексту залежить від поєднання цих площин, нерідко за допомогою мовної гри та каламбурів як «зв'язного елемента» (Юрчишин 2021b: 74). Отже, саме мовотворча креативність «сплавляє» реальне й абсурдне в цілісне сатиричне послання.

Прагматика в свою чергу проявляє як читачі інтерпретують таку багатошарову мову. Автори Теорії Релевантності стверджують, що комунікація передбачає пошук оптимальної релевантності, тобто баланс між когнітивними витратами та комунікативним ефектами (Wilson & i Sperber, 1995). У сатирі каламбур або ідіоматичний «злам» спершу підвищує витрати на опрацювання для читача, оскільки значення не є буквальним чи очевидним. Втім, коли читач розв'язує невідповідність і починає розуміти жарт, комунікативні ефекти, такі як нову бачення, іронічні імплікації та критична перспектива, істотно посилюються (Юрчишин, 2020; Юрчишин, 2021d). Як зауважують автори Теорії Релевантності, комунікація має вищу релевантність тоді, коли за витрачених зусиль досягаються вагоміші позитивні комунікативні наслідки (Wilson & Sperber, 2004). Сатирична мовна гра наочно ілюструє цей принцип: аудиторія терпить миттєву неоднозначність або дезорієнтацію в обмін на задоволення від «моменту осяяння», який є поєднанням гумору та критики. До того ж інтерпретація сатири часто вимагає від читачів спиратися на контекстуальні знання та вибудувати ситуативні інференції щодо того, чого не було сказано прямо.

Аналіз статей Private Eye засвідчує, що сатира функціонує водночас на двох рівнях: один базується на реальних подіях, інший – вигаданий. Визначальною є роль мовних зв'язних елементів, передусім гри слів, які поєднують ці рівні. Як зауважують Віта Юрчишин та Ірина Матіяш-Гнедюк, накладання реальної та міфологічної площин у сатирі «поєднується такими стилістичними й мовними засобами, як гра слів і каламбури, що забезпечують зв'язність сатиричного тексту» (Юрчишин & Матіяш-Гнедюк, 2024).

Наприклад, одна з публікацій Private Eye висміює спробу Ліз Трасс (Liz Truss), колишньої прем'єр-міністерки Великої Британії відбудувати власний імідж (Private Eye, 2025: Is. 1655). Уже сам заголовок «Lettuce spinner»,

сигналізує сатиричний сплав. Фраза з'єднує «spin» (піар-«розкрутку», управління іміджем) із відомим мемам про салат-латук, що постає тлом порівняння, коли прем'єрство Ліз Трасс іронічно співставляється з «терміном придатності» головки салату. Праймом тут є реальна ситуація – намагання Ліз Трасс «повернути годинник назад», відновивши альянс із ексканцлером казначейства Квазі Квартенгом (Kwasi Kwarteng), щоб врятувати їхню політичну спадщину. Діалектичним елементом виступає розгорнута метафора салату: у підписі до зображення Ліз Трасс і Квазі Квартенга, яких називають «митцями катастроф», а їхнє возз'єднання охрестили «*salad days*», ідіомою, що позначає «золоті юні роки», але буквально відсилає до салату, підсилюючи «салатний» жарт.

Цей багатошаровий прийом вимагає від читача пригадати ідіоматичне значення *salad days* і свіжу культурну відсилку «*Truss vs. lettuce*». Попри очевидну абсурдність зіставлення політичної кар'єри з овочем, текст зберігає логічний зв'язок: гра слів «Lettuce spinner» ніби зшиває реальну історію з жартом, поєднуючи піар-«спін» Ліз Трасс із «салатним» мемам, і формує ціле глибоке багатошарове значення. Також гра слів змішує читача розглядати ситуацію крізь призму «салату латук», підкреслюючи крихкість і короткотривалість її лідерства (латук швидко в'яне – так само швидко закінчився і її термін перебування на посаді прем'єра). Результатом є загострена критика, підсилена виразним комічним ефектом.

Private Eye дуже часто вибудовує свою сатиру на основі гри слів, здебільшого апелюючи до каламбурів, слів із подвійним значенням та оказіоналізмів. Насичені каламбурами заголовки, підписи до ілюстрацій і «прізвиська» створюють додаткову щільність небагатослівних коментарів про діяльність об'єкта сатиричної критики. У нашій вибірці такі словесні ігри виконують дві функції – розважають і водночас загострюють критику. Це резонує зі спостереженнями науковиці Віти Юрчишин, яка стверджує, що комічна та критична функції сатири діють взаємозлагоджено й характеризуються специфічними прийомами (Yurchyshyn, 2021: 16). Окрему категорію становить «каламбурний заголовок», що часто зіставляє буквальне й фігуральне значення. Наприклад, матеріал про злам телефонів названо «Hackers vs hack» (Private Eye, 2025: Is.1657). Тут *hack* має подвійний сенс: як іменник – це сленг, що позначає журналіста («писака»), який імпліцитно відсилає до репортера The Guardian Ніка Девіса (Nick Davies), котрий викрив скандал, тоді як *hackers* позначає власне зловмисників, причетних до зламу. Фраза водночас є відлунням

формату «двобою» у спорті чи праві («X vs Y»), яка кумедно обрамлює протиставлення журналіста, який проводить журналістські розслідування й «хакерів». Трьома словами заголовка конденсує конфлікт сюжету й ніби підморгує читачеві через полісемію.

Ще одним прикладом є підзаголовок «Target acquired» у статті, яка використовує мілітаристський зворот для опису того, як команда Руперта Мердока «націлювалася» на критиків. Вираз *target acquired* зазвичай уживається в бойових контекстах (на кшталт «захоплення цілі»), але тут його іронічно застосовують до медіаменеджерів, які полюють на компромат на політика. Це не лише надає драматизму й комізму (порівнюючи табloidну поведінку з воєнними діями), а й імпліцитно критикує агресивність і приховані тактики таких практик.

Ще одним важливим сатиричним засобом є трансформована ідіома – усталений фразеологізм, який «підлаштовують» під сатиричний контекст. Яскравим прикладом із нашого корпусу є підзаголовок «Nats' piss» у статті *“Frankly goes to Holyrood”* (Private Eye, 2025: Is. 1656), що є варіацією британського розмовного звороту «gnat's piss», яким характеризують напій (передусім пиво) як надто слабкий або нікчемний. Замінивши «gnat» («комар») на «Nat» (скорочення від nationalist, тобто прихильник Шотландської національної партії (Scottish National Party (SNP))), яку часто в народі називають the Nats, фраза перетворюється на дошкульний каламбур про нікчемність або низькосортність чогось, пов'язаного зі SNP. Додаткового зневажливого відтінку надає буквальна, «туалетна» семантика слова piss. Такий ідіоматичний каламбур вимагає від читача впізнати вихідну ідіому та актуальну відсилку (що SNP називають the Nats). Нагороною стає багата імплікатура, зокрема, натяк на те, що зміст мемуарів Ніколи Стерджен (Nicola Sturgeon) або внутрішні перипетії у SNP не мають вагомості, вони такі ж дріб'язкові, як «слабке пиво». Як підкреслює Віта Юрчишин, подібні ехо-висловлення та прецедентні феномени в сатирі висвітлюють «розрив між бажаним і наявним станом речей, викликаючи когнітивний дисонанс» (Yurchyshyn, 2021). У випадку з «Nats' piss» бажаний стан (очікування, що політичні мемуари будуть викривальними чи впливовими) протиставляється наявному стану речей (враження слабкості та невідповідності очікуванням читачів). Читач переживає імпульс когнітивного дисонансу – формальне очікування проти сатиричної реальності, який знімається через гумор і приводить до критичного судження (скажімо, що мемуари є тривіальні, низькосортні та викликають розчарування).

Теорія Релевантності, як одна із найвідоміших теорій прагматики, пояснює, чому гра слів є настільки дієвою. Кожен каламбур або трансформована ідіома спершу ставить перед читачем інтерпретаційний виклик – невелику паузу для узгодження множинних значень. У цей момент читач фактично здійснює процес «взаємного паралельного узгодження» (Wilson & Sperber), оцінюючи гіпотези щодо експлікативного та імплікативного значення з урахуванням контексту. Наприклад, у пародійному чаті *The totally secure prime minister's WhatsApp* (Private Eye, 2025: Is.1657) репліка Іветт Купер (Yvette Cooper) *«That's one small boat we really should have stopped»* спрацьовує лише за умови, що читач пов'яже дві речі: катання на кораблі членкині Лейбористської партії Анджели Рейнер (Angela Rayner), яка потрапила на перші шпальти, і урядову мантру «stop the boats». Жарт трансформує гасло, трактуючи заплив депутатки-лейбористки так, ніби йшлося про перетин Ла-Маншу. Відповідно до теорії релевантності, читачі знімають неоднозначність і добудовують належний контекст; щойно це відбувається, когнітивний ефект є значним – сміх у поєднанні з критикою одержимості лейбористів темою боротьби з нелегальними іммігрантами та міні-скандалу навколо поїздки Анджели Рейнер. Водночас висміюється спосіб «розкрутки» політичних історій, що ілюструє тезу авторів Теорії Релевантності про те, що додаткові когнітивні зусилля приносять сильніші позитивні ефекти. Те саме стосується й винахідливого використання усталених висловів та імен, які у сатирі залучаються не задля сміху як такого, а стратегічно – для підсилення імпліцитної критики. Опрацьовуючи ідіоми, прислів'я, кліше та інші фразеологічні одиниці, сатирики апелюють до наперед наявних семантичних і культурних знань аудиторії аби потім навантажити їх новим сенсом. Такий процес часто породжує те, що можна окреслити як «імпліцитний дисоціативний коментар» на адресу об'єкта сатиричної критики – поверхневий вислів видається суто дотепним, проте його модифікована форма передає критичну оцінку.

Отже, приклади з Private Eye демонструють, що фразеологічна креативність виконує реальну прагматичну роботу, адже вона дозволяє сатирику приховувати оцінювання всередині гумору. Змушуючи читача розгадувати каламбури, текст залучає читача до розпізнавання критики, що веде до посилення когнітивного ефекту.

Висновки. Узагальнюючи результати, встановлено, що фразеологічна креативність є невід'ємною частиною сатиричного висловлення: вона поєднує реальну і вигадану площини тексту,

дозволяючи йому водночас «говорити» серйозно й іронічно без втрати когерентності. Трансформації сталих виразів, таких як ідіоми, слогани та колокації, підсилюють критичний заряд: сатиричний дискурс змішує культурні сценарії з актуальними об'єктами, розширюючи імплікаційний потенціал повідомлення. Показано, що гумор виступає способом аргументації: лудична та критична функції діють синхронно, а залучення читача до розкодування гри слів робить його співконструктором змісту, посилюючи персуазивний ефект і водночас зміцнюючи солідарність сатирика та реципієнта сатири та дистанціюючи їх від об'єкта висміювання. Попри підвищення інтерпретаційних зусиль, гра слів забезпечує додатковий когнітивний ефект і тим самим сприяє досягненню оптимальної релевантності. Водночас імпліцитність висловлення, властива фразеологічним маніпуляціям, знижує риторичний тиск і дає реципієнту сатири змогу самостійно зробити критично важливі висновки, що підвищує прийнятність і впливовість сатиричного повідомлення. Перспективи подальших розвідок вбачаємо у дослідженні варіативності читачького сприйняття залежно від соціокультурного багажу та глибини фонових знань, а також у виявленні встановлених закономірностей в інших медіаформах таких як цифрові меми, телесатира тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Савіна, Ю.О. (2019). Лінгвопоетичні засоби створення комічного та їх відтворення у процесі перекладу (на матеріалі творів Дж. К. Джерома й О. Генрі та їх українсько-мовних перекладів). *Закарпатські філологічні студії*, вип. 9, Т. 2, 58–64.
2. Юрчишин, В. (2020). Роль контекстуальних ресурсів в інтерпретації сатиричних висловлень у британському медіадискурсі: лінгвопрагматичний підхід. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, (46(2)), 206–210. <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2020.46-2.49>.
3. Юрчишин, В. (2021a). Засоби реалізації структурних елементів сатири за методологією П. Сімпсона (на матеріалі британського медіадискурсу). *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*, 32(71), 233–238. <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.1-2/41>.
4. Юрчишин, В.М. (2021b). Лінгвопрагматичні характеристики сатири в британському медійному дискурсі : дис. ...д-ра філософії : 035-філологія. Івано-Франківськ. 255 с.
5. Юрчишин, В. (2021c). Лінгвопрагматичні засоби реалізації сатиричних методів у британському медіадискурсі. *Записки з романо-германської філології*, (1(46)), 135–143. [https://doi.org/10.18524/2307-4604.2021.1\(46\).234407](https://doi.org/10.18524/2307-4604.2021.1(46).234407).
6. Юрчишин, В. (2021d). Типологія сатиричних інтерпретацій у британському медійному дискурсі. *Синopsis: текст, контекст, media*, 27(2), 77–85. <https://doi.org/10.28925/2311-259x.2021.2.6>.
7. Юрчишин, В., & Матіяш-Гнедюк, І. (2024). Дуальна площина сатири в британському медійному дискурсі. *Folium*, 4, 286–293. <https://doi.org/10.32782/folium/2024.4.43>.
8. Юрчишин, В., & Щербук, С. (2025). Сатира як інструмент масової комунікації: лінгвальні та екстралінгвальні засоби впливу. *Folium*, 6, 215–220. DOI <https://doi.org/10.32782/folium/2025.6.30>.
9. Simpson, P. (2003). *On the discourse of satire: Toward a stylistic model of satirical humor*. Amsterdam, The Neatherlands: John Benjamins Publishing Company. 256 pp.
10. Smith, A. J. (2024). “Our satirists prove such very slaughter-men”: The Character of the Satirist in Eighteenth-Century Print. *Character and Caricature*, 1660–1820, 63–85.
11. Sperber, D., & Wilson D. (1995). *Relevance: Communication and cognition*. Oxford : Blackwell. P. 331.
12. Yurchyshyn, V. (2021). Linguopragmatic Features of Persuasive Power of Satire Based on Private Eye Magazine. *European Scientific Journal*, 17(24), 10–27.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Lettuce spinner. (2025, August 8). *Private Eye*. <https://www.private-eye.co.uk/issue-1655/hp-sauce>
2. Hackers vs hack. (2025, September 5). *Private Eye*. https://www.private-eye.co.uk/sections.php?section_link=street_of_shame&issue=1657&GUID=531
3. Frankly goes to Holyrood. (2025, August 22). *Private Eye*. https://www.private-eye.co.uk/sections.php?section_link=hp_sauce&issue=1656
4. The totally secure prime minister's WhatsApp group. (2025, September 5). *Private Eye*. <https://www.private-eye.co.uk/issue-1657/pms-whatsapp>

Отримано: 29.08.2025

Прийнято: 02.10.2025

Опубліковано: 30.10.2025

